

— Мило е, Бога ми! — распери рждѣ Наумъ втреченъ въ своитѣ идоли.

И като че оживѣха Симиѣиева, Гавазовъ, Чемковъ,—оживѣха и слѣзоха отъ стѣнитѣ, подслониха се прѣдъ Ботева. Наумъ ги гледаше живи — въ това не можехъ да се съмнѣвамъ! Той ги носѣше въ гърдитѣ си тѣхъ — тоя Чемковъ, който първъ у Битоля го е кръститъ съ клетва надъ кама и револверъ, тая Симиѣиева, която го е гостувала не веднажъ у Куманово, и, най-послѣ, тоя Гавазовъ, съ когото Наумъ още отъ прѣди е ялъ горчивиятъ черъ таинъ на турскитѣ зандани у Битоля...

Тихо бѣ въ салончето—муха не прѣхвъркаше; и глухо трептѣше тѣпия гласъ на Наума — образитѣ настрѣхваха...

О, тѣ не умиратъ!—Тая пламенна женска душа, тя поникваше плѣнителна прѣдъ менъ; гледахъ я, съ развѣни коси, срѣдъ стѣпкани гробища, между окжсани Българки, обнажила всичката своя майчинска снага срѣцу звѣрски настрѣхналитѣ заптии... Ако нѣкога жената отъ Дунава до Архипелага, отъ Емуса до Дринъ, ако казваме нѣкога Българката, кждѣто и да се намѣри, заличи ликътъ на Екатерина Симиѣиева отъ сърдцето си, то мъртавитѣ—свидѣтели на онова ѣ геройство — ще излѣзатъ изъ гробоветѣ си и ще иклеятъ съ позора на безчувствието всичко българско!

... Тѣ не умиратъ! — Голиятъ по снага и по духъ е билъ Гавазовъ. Неговата сѣнка и до днесъ още плашила бѣснитѣ Турци по градища и кръстопѣтища, а името му се е произнасяло още съ удивление и благоговѣние по конацитѣ и зѣнданитѣ отъ Шаръ до Солунъ. Легенди сѣкашъ ми расправя Наумъ! Лежи Гавазовъ у каленъ просторенъ затворъ срѣдъ отчаяни главорѣзци, срѣдъ стотина кръвожадни злодѣи; а боятъ му се всички тия тукъ, пѣкъ той всички тѣхъ и милѣе, и прѣзира, та затуй ги и владѣе; слѣди ги той съ искрови очи изподъ гѣсти поцрѣкнали вѣжди,